

Sygn. akt VIII C 2099/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 lutego 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Bielecka-Gąszcz

Protokolant: sekr. sąd. Izabella Bors

po rozpoznaniu w dniu 10 lutego 2017 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) z siedzibą w W.

przeciwko J. B. (primo voto L.)

o zapłatę 248,56 zł

oddala powództwo.

Sygn. akt VIII C 2099/16

UZASADNIENIE

W dniu 4 lutego 2016 roku powód (...) z siedzibą w W., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko pozwanej J. B. (primo voto L.) powództwo o zapłatę kwoty 248,56 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu powód podniósł, że w wyniku kontroli biletowej w pojeździe nr 8 przeprowadzonej w dniu 30 maja 2005 roku, u pozwanej stwierdzono brak ważnego biletu podróжного. W następstwie zaistniałego zdarzenia pozwana zobowiązana była do wniesienia opłaty dodatkowej w kwocie 110 zł, czemu jednak uchybiła. W dniu 16 sierpnia 2012 roku pierwotny wierzyciel dokonał przelewu na rzecz powoda przysługującej mu wobec pozwanej wierzytelności. Na wartość przedmiotu sporu składają się: kwota 110 zł z tytułu należności głównej oraz kwota 138,56 zł z tytułu odsetek naliczonych za okres od dnia 14 czerwca 2005 roku, tj. od dnia wymagalności roszczenia do dnia 21 października 2015 roku. **(pozew k. 2-5)**

W dniu 10 lutego 2016 roku referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym dla Łodzi-Widzewa w Łodzi wydał przeciwko pozwanej nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (VIII Nc 837/16). **(nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym k. 24)**

Nakaz ten pozwana zaskarżyła sprzeciwem w całości. Wskazała, że nie miała żadnej wiedzy o nabyciu przez powoda wierzytelności względem jej osoby, gdyby tę posiadała, spłaciłaby należność w kwocie 249 zł celem uniknięcia postępowania sądowego. **(sprzeciw k. 35-36)**

W odpowiedzi na sprzeciw powód podtrzymał powództwo w całości. Wskazał, że pozwana w treści sprzeciwu uznała powództwo w całości. **(odpowiedź na sprzeciw k. 44-47)**

Na rozprawie w dniu 10 lutego 2017 roku pełnomocnik powoda nie stawił się. Pozwana przyznała, iż złożyła podpis pod treścią raportu kontroli, przyznała, że to jej podpis. Jednocześnie „wniosła o przedawnienie roszczenia” - podniosła zarzut przedawnienia dochodzonego roszczenia. **(protokół rozprawy k. 52, zapis przebiegu rozprawy płyta CD k. 53)**

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 30 maja 2005 roku pozwana poprzez zajęcie miejsca w tramwaju linii numer (...), zawarła umowę przewozu z (...) Spółką z o.o. w Ł., która wykonywała zadania zlecone przez Gminę Ł. w zakresie lokalnego transportu zbiorowego.

Pozwana nie uiszczyła opłaty za przejazd i nie skasowała biletu. W trakcie podróży pozwana została skontrolowana przez kontrolera biletów o numerze 334, który wypisał raport kontroli nr (...), przyjęty i podpisany przez pozwaną.

W związku z jazdą bez biletu pozwana była zobowiązana do zapłaty opłaty dodatkowej w wysokości 110 zł, zgodnie z właściwą uchwałą Rady Miejskiej w Ł. oraz przepisami porządkowymi lokalnego transportu zbiorowego w Ł.. Powyższa opłata dodatkowa za jazdę bez ważnego biletu winna być uiszczona na rzecz R. K., prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą Zakład (...) w Ł., zgodnie z umową zawartą przez niego z Zarządem Dróg i (...) w Ł.. **(umowa z dnia 4.11.2003 roku wraz z aneksem k. 13-14, uchwała Rady Miejskiej w Ł. wraz z przepisami porządkowymi oraz przepisami taryfowymi k. 14-15, raport k. 16)**

W dniu 16 sierpnia 2012 roku powód (...) w W. zawarł z R. K. Zakładem (...) w Ł. umowę o przelew wierzytelności, m.in. wobec dłużnika J. L.. W załączniku do umowy wierzytelności zadłużenie pozwanej zostało określone na kwotę 110 zł.

W dniu 27 maja 2013 roku powód sporządził zawiadomienie o sprzedaży wierzytelności, w którym zadłużenie pozwanej zostało oznaczone na łączną kwotę 249 zł. **(umowa przelewu wierzytelności wraz z załącznikiem k. 10-11, zawiadomienie k. 12)**

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, które nie były kwestionowane przez strony.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo nie jest zasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Rozważania w niniejszej sprawie rozpocząć należy od oceny, czy pozwana uznała skutecznie powództwo. Zdaniem Sądu na tak postawione pytanie należy odpowiedzieć przecząco. Stanowisko procesowe pozwanej zajęte w treści sprzeciwu, a następnie skonkretyzowane na rozprawie w dniu 10 lutego 2017 roku daje bowiem asumpt do wniosku, iż w istocie pozwana przyznała wyłącznie, że złożyła podpis pod dokumentem kontroli, a w konsekwencji obciąża ją kwota 249 zł. Pozwana przyznała zatem wyłącznie, że jest dłużnikiem powoda, przy czym jednocześnie podniosła zarzut przedawnienia roszczenia, co wyklucza możliwość przyjęcia, iż pozwana uznała powództwo, skoro podniesienie powyższego zarzutu wprost zmierza do uchylenia się od zaspokojenia roszczenia.

W dalszej kolejności ocenić należało zgłoszony przez stronę pozwaną zarzut przedawnienia roszczenia, skuteczne podniesienie przedmiotowego zarzutu jest bowiem wystarczające do oddalenia powództwa bez potrzeby ustalenia, czy zachodzą wszystkie inne przesłanki prawnomaterialne uzasadniające jego uwzględnienie, a ich badanie w takiej sytuacji staje się zbędne (por. uzasadnienie uchwały pełnego składu Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 2006 r. III CZP 84/05, OSNC 2006/7-8/114 oraz uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 2010 r., I CSK 653/09, Lex nr 741022). Zarzut ten okazał się w pełni zasadny.

Zgodnie z art. 117 § 2 k.c., po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Należy jednocześnie zaznaczyć, iż od wejścia w życie ustawy nowelizującej Kodeks cywilny (ustawa z dnia 28 lipca 1990 roku o zmianie ustawy Kodeks

cywilny, Dz.U. Nr 55, poz. 321), Sąd bada zarzut przedawnienia tylko wówczas, jeżeli zostanie zgłoszony przez stronę (jak w przedmiotowej sprawie).

W myśl przepisu art. 117 § 1 k.c., z zastrzeżeniem wyjątków przewidzianych w ustawie, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Roszczenie dochodzone niniejszym powództwem bez wątpienia jest roszczeniem majątkowym, a zgodnie z art. 77 ust. 1 ustawy z dnia 15 listopada 1984 roku prawo przewozowe (t.j. Dz.U. 2015, poz. 915 ze zm.) roszczenia dochodzone na podstawie ustawy lub przepisów wydanych w jej wykonaniu przedawniają się z upływem roku.

Bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne (art. 120 § 1 zd. 1 k.c.). Bieg przedawnienia przerywa się m.in. przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia, ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia (art. 123 §1 pkt 1 k.c.) oraz przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.). Po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo, przy czym w razie przerwania przedawnienia w sposób wskazany w art. 123 § 1 pkt 1 k.c., biegnie ono na nowo dopiero po zakończeniu postępowania (art. 124 k.c.). Bieg terminu przedawnienia nie rozpoczyna się, a wszczęty ulega zawieszeniu w przypadkach wskazanych w art. 121 k.c.

Początkiem biegu terminu przedawnienia jest chwila wymagalności roszczenia o zapłatę opłaty dodatkowej, które stało się wymagalne w dniu 14 czerwca 2005 roku, jak wskazał powód.

W świetle przepisów regulujących przerwanie i zawieszenie biegu terminu przedawnienia, stwierdzić należy, że w okresie 1 roku od momentu rozpoczęcia biegu terminu przedawnienia nie doszło do przerwania ani zawieszenia tego terminu – powód nie wykazał, by takie przerwanie lub zawieszenie miało miejsce. W ocenie Sądu nawet jeśli hipotetycznie założyć, że stanowisko pozwanej wyrażone w treści sprzeciwu stanowiło jednocześnie niewłaściwe uznanie długu, przypomnieć należy, iż uznanie roszczenia tylko wówczas powoduje skutek z art. 123 § 1 k.c. jeśli dotyczy roszczenia jeszcze nieprzedawnionego (por. m.in. wyrok SN z dnia 21.11.2008 r., V CSK 164/08, LEX nr 500167; wyrok SN z dnia 12.10.2006 r., I CSK 119/06, LEX nr 395217; wyrok SN z dnia 5.06.2002 r., IV CKN 1013/00, LEX nr 80261). Niewątpliwie zaś pozwana wniosła sprzeciw w czasie, gdy roszczenie dochodzone przez powoda było już przedawnione. W przedmiotowej sprawie, powód nie wykazał również, by pozwana zrzekła się korzystania z zarzutu przedawnienia. Podkreślić bowiem należy, że zrzeczenie się zarzutu przedawnienia roszczenia nie wymaga wprawdzie żadnej szczególnej formy, nie mniej, aby uznać, że dłużnik zrzekł się zarzutu przedawnienia należy ustalić, że miał on świadomość przedawnienia kierowanego pod jego adresem roszczenia o spełnienie świadczenia majątkowego i będąc świadomym konsekwencji zrzeczenia się zarzutu przedawnienia roszczenia, zrzekł się go. W orzecznictwie przyjmuje się przy tym, że możliwe jest przyjęcie, że uznanie przedawnionego już roszczenia (a więc zachowanie nieprzerwywające biegu terminu przedawnienia) zawiera także zrzeczenie się korzystania z zarzutu przedawnienia, tylko wówczas jeżeli z treści lub z okoliczności, w których oświadczenie to zostało złożone, wynika, że taka właśnie była rzeczywista wola dłużnika (por. cyt. wyrok SN z dn. 12.10.2006 r.; cyt. wyrok SN z dn. 5.06.2002 r.). Okoliczności te na gruncie niniejszej sprawy nie zostały przez powoda wykazane, a jednocześnie z zajętego przez pozwaną stanowiska, skonkretyzowanego na rozprawie w dniu 10 lutego 2017 roku, nie wynika w żaden sposób, aby miała ona zamiar zrzec się zarzutu przedawnienia.

Tym samym należy uznać, iż powód wytoczył powództwo przeciwko pozwanej po upływie rocznego terminu przedawnienia roszczenia dochodzonego pozwem (powód wniósł do Sądu pozew dopiero 4 lutego 2016 roku).

Na marginesie wskazać należy, że zarówno w orzecznictwie Sądu Najwyższego, jak i w doktrynie, dopuszcza się możliwość nieuwzględnienia zarzutu przedawnienia na podstawie art. 5 k.c. Podstawowym jednak warunkiem takiej możliwości jest ocena zarzutu przedawnienia jako czynienia przez uprawnionego do jego podnoszenia z przysługującego mu prawa użytku sprzecznego z zasadami współżycia społecznego.

Nie można uznać podniesionego przez pozwaną zarzutu przedawnienia za działanie sprzeczne z zasadami współżycia społecznego przewidzianymi w art. 5 k.c. w sytuacji, gdy powództwo zostało wytoczone po ponad 10 latach od

momentu przedawnienia roszczenia. Przyjęcie odmiennego stanowiska prowadziłoby do wniosku, że wierzyciel mógłby dochodzić przedawnionej należności w dowolnym momencie po upływie terminu przedawnienia, powołując się na zasady współżycia społecznego, co niweczyłoby cel instytucji przedawnienia.

Mając powyższe na względzie, Sąd oddalił powództwo jako, że dochodzone roszczenie uległo przedawnieniu, a pozwana uchyliła się od jego zaspokojenia, podnosząc taki zarzut.

Z tych względów, orzeczono jak w sentencji.